MOSCOVA

Dubla performanță a echipei Dinamo Kiev

Campionatul de fotbal pe 1966 al Uniunii Sovietice s-a încheiat mai tîrziu ca de obicei — spre finele lui noiembrie — din cauza calendarului internațional mult mai încărcat (în afara participării la turneul final al C. M., sînt de notat nu mai puțin de 4 meciuri ale selecționatei U.R.S.S. numai în cursul toamnei, ca și debutul simultan în două competiții continentale — „C.C.E." și „Cupa cupelor" — ai echipelor Torpedo Moscova și respectiv Spartak Moscova).

Acest campionat a fost marcat de două caracteristici. În primul rînd, echipa campioană a fost virtual desemnată cu mult înaintea încheierii competiției. Într-adevăr, noua campioană, Dinamo Kiev, și-a asigurat din timp un avans de puncte, greu de întrecut, asupra celorlalte adversare : 9 față de a doua clasată S.K.A. Rostov, 11 față de Neftceanik Baku, 14 față de Spartak Moscova, 15 față de T.S.K.A., 16 față de Torpedo Moscova etc. A doua caracteristică reiese însuși din considerarea clasamentului final, în care primele 3 locuri sînt ocupate de echipe din afara Moscovei (fapt unic în istoria campionatului U.R.S.S.). De adăugat că toată pleiada de foste campioane din edițiile precedente (Torpedo, Spartak, T.S.K.A., Dinamo Moscova și Dinamo Tbilisi) s-au clasat între locurile 4 și 8.

Specialiștii sovietici apreciază această „detronare" a liderilor clasici ca o dovadă a creșterii nete a nivelului fotbalistic dintr-o serie de noi centre.

Cum se explică succesul dinamoviștilor din Kiev ?

În primul rînd să prezentăm cîteva realizările lor : Dinamo Kiev a cucerit în acest an și campionatul și Cupa U.R.S.S. ; în campionat a înregistrat din 36 meciuri jucate, 23 victorii, 10 nule, 3 înfrîngeri, un golaveraj de 66—17 și 56 puncte. Golaverajul atrage atenția nu atît prin faptul că dinamoviștii au marcat în medie 1,83 goluri pe meci (realizare destul de bună, de altfel, ținînd seama de lungimea competiției), cît prin aceea că apărarea lor a primit mai puțin de o „jumătate de gol" pe meci. Să adăugăm faptul că formația de rezerve a lui Dinamo Kiev (în U.R.S.S., paralel cu întrecerea primelor echipe se desfășoară și o competiție a formațiilor de rezerve) a ocupat, de asemenea, primul loc.

Aceste realizări au fost posibile datorită existenței unui lot bine selecționat de jucători, potrivit cerințelor tactice ale echipei.

Cît privește organizarea tactică, Dinamo Kiev a renunțat — prima în U.R.S.S. — la așezarea clasică 4—2—4, trecînd la dispoziții mai supte cu 3—4 oameni la mijlocul terenului și lăsînd în față doar două „vîrfuri" de atac rapide, pătrunzătoare, capabile să-și acționeze pe cont propriu și să le finalizeze, este vorba de Hmelnițki și Bișevet (această din urmă a fost folosit și în selecționata U.R.S.S. la meciul cu Italia, de la Milano). Această așezare (adoptată de antrenorul principal V. A. Maslov — ceea ce e de subliniat — în urma consultării și colaborării creatoare cu jucătorii înșiși) i-a conferit echipei o mai mare elasticitate, „oamenii de mijloc" (experimentații Sabo, Bîba, Serebrianikov și mai tinerii Medvidi și Muntean) participînd cu succes atît la susținerea și chiar la finalizarea atacurilor, cît și la rezolvarea sarcinilor defensive. În plus, cei doi fundași centrali, Sosnihin și Tureancik luau parte adesea și la atacuri, înscriind în unele cazuri goluri prin șuturi puternice și bine plasate de la distanță sau semidistanță. În apărarea imediată, alături de Sosnihin și Tureancik, au jucat ca titulari Scegolkov și Ostrovski, iar postul de portar a fost deținut cu schimbul de Bannikov și Rudakov.

O asemenea organizare rațională a jocului a permis echipei să realizeze pe teren o superioritate numerică atît în atac cît și în apărare (cu întărirea alternativă, după nevoile tactice de moment, a ambelor sectoare) și, fără a dispune de individualități mai valoroase, mai strălucite decît alte cîteva echipe fruntașe, să reușească să le întrecă la toți indicatorii tabelei clasamentului — puncte, victorii, goluri marcate, goluri primite. A fost o victorie a gîndirii tactice, a preluării și aplicării creatoare pe teren a tendințelor inovatoare în fotbal, care au surprins insuficient pregătite echipele adverse, adepte prea fidele ale lui „4—2—4" !

PELE ȘI EUSEBIO RĂSPUND LA 5 ÎNTREBĂRI

Faimoșii fotbaliști au avut de răspuns la următoarele cinci întrebări, în cadrul unei anchete întreprinse de agenția TASS :

1. Care este amintirea cea mai plăcută pe care o păstrați din 1966 ? Dar întîmplarea cea mai nostimă ?

2. Cum vedeți evoluția fotbalului ?

3. Ce părere aveți despre adversarii dv din 1967 ?

4. Ce veți face după încheierea activității sportive ?

5. Familia dv. vă încurajează în practicarea sportului favorit ?

Pelé iubește mult copiii. Deocamdată pe ai altora. În ianuarie 1967 însă, va avea și el unul...

Iată răspunsurile lor:

SAO PAULO

PELE :

1. Cînd am aflat că voi deveni tată.

Eram la vînătoare în împrejurimile orașului Sao Paulo. Urmăream un vînat de soi. Dar m-am împiedicat de o cracă și am căzut într-o groapă cu apă.

2. Cred că fotbalul se va dezvolta în continuare, cu accent pe jocul defensiv. Din păcate...

3. Nu-mi place să fac pronosticuri, dar e foarte greu să învingi toate echipele.

4. Mă voi dedica familiei și comerțului. Aș vrea să precizez, însă, că deocamdată nu am intenția să abandonez fotbalul.

5. Tatăl meu a fost fotbalist; mama mă știe jucător de cînd eram copil, iar soția a jucat baschet. Așa că la noi ambianța este cît se poate de sportivă.

LISABONA

EUSEBIO :

1. Căsătoria mea cu Flora Bruheim.

Întîlnirea cu Lev Iașin. S-a întîmplat cu prilejul campionatului mondial, cînd am jucat cu U.R.S.S. De mult doream să-l cunosc pe marele portar. Așa a început prietenia mea cu Iașin. Nu voi uita niciodată clipele acelea.

2. Fotbalul va deveni un sport tot mai rapid și mai atletic.

3. Toate echipele sînt periculoase și nici o victorie nu se obține ușor.

4. Deocamdată nu mă gîndesc la asta. Sper să mai joc multă vreme fotbal.

5. Mama m-a încurajat totdeauna să joc fotbal, iar soției mele, de asemenea, îi place mult acest sport.

GENEVA

FONI (joc ofensiv) sau RAPPAN (lăcătul)?

Două meciuri nule și patru înfrîngeri – iată bilanțul pe anul 1966 al reprezentativei Elveției. El seamănă ca două picături de apă cu cel din 1962. Se pare că anii „Cupei Mondiale" sînt nefaste fotbaliștilor din țara cantoanelor. La prima sa întîlnire din campionatul Europei, Elveția a fost învinsă. Acel 2-4 de la București reamintește pe 1-3 de la Amsterdam, cu Olanda, în competiția similară din 1962. Dar trebuie să recunoaștem că în fața românilor nu totul a fost negativ. A fost multă bunăvoință în căutarea unui sistem de joc ofensiv, care să dea altă față fotbalului elvețian. Din păcate, nu a fost posibil să se rezolve anumite contradicții tactice, astfel că în continuare sistemul de joc rămîne cheia problemei.

În curînd, echipa Elveției va pleca în Mexic, urmînd să joace, conform programului, la Ciudad de Mexico (5 ianuarie) și la Guadalajara (8 ianuarie). Nu se știe dacă în aceste jocuri antrenorul **Foni** va reveni la „beton" sau va merge înainte cu un „4-2-4" care s-a dovedit riscant și încă neasimilabil. În recentul meci de verificare, disputat la Berna cu formația franceză **Besançon,** echipa Elveției (victorioasă cu 4-0) a trecut de la un sistem la altul în cursul partidei.

La această dilemă se adaugă unele neînțelegeri de ordin administrativ. Marile cluburi din Zürich intenționează să acorde puteri depline lui **Karl Rappan**, care ar deveni director tehnic al echipei naționale. Atunci se pune întrebarea : **dr. Foni,** actualul antrenor, va admite ca activitatea lui să fie controlată și dirijată de „vrăjitorul vienez"?

Deocamdată, **Foni** este foarte rezervat. Totuși, demisia sa nu este exclusă. Amatorii de sport din Tessin și din Elveția romandă nu ar fi de acord cu plecarea lui **Foni,** determinată de „revoluția de palat", care se schițează aici. **Karl Rappan,** autorul celebrului „lacăt", nu prea este agreat la Geneva și Lausanne. Pe de altă parte, după demisia lui **Jacques Guhl,** fotbalul romand nu mai are nici un reprezentant în comisia de selecție. Și totuși, în cluburile din Lausanne, Geneva, Sion și Chaux de Fonds se descoperă mereu jucători de talent. Osatura echipei elvețiene a fost și este asigurată de cluburile din Lausanne. Jucători ca **Dürr, Armbruster, Tachella, Hosp, Vuilleumier** pot fi oricînd titulari. De randamentul lor va depinde calitatea și forța jocului echipei Elveției, ai cărei suporteri așteaptă un an cu meciuri mai frumoase și rezultate mai bune.

JACQUES DUCRET
Directorul Agenției Sport Information - Geneva

CIUDAD DE MEXICO

Toate privirile spre Mexic 1968 și 1970

Începînd din anul 1967, privirile jucătorilor de fotbal de pretutindeni, ca și interesul milioanelor de simpatizanți ai acestui sport se vor îndrepta, vrînd-nevrînd, spre Mexic. Capitala „Țării Aztecilor" și alte cîteva orașe vor fi, consecutiv, în decurs de doi ani, gazdele celor mai importante competiții ale sportului cu balonul rotund : turneul olimpic din 1968 și turneul final al celui de al IX-lea campionat mondial — „Cupa Jules Rimet" din 1970.

Este ușor de imaginat că federația mexicană de fotbal se află de pe acum într-o stare de continuă „alertă", avînd în față responsabilitățile îndeplinirii unor sarcini uriașe din punct de vedere organizatoric-sportiv. Dar, tînărul și energicul președinte al federației, **Guilermo Canedo,** și colaboratorii săi sînt încrezători și muncesc cu spor pentru a asigura atît turneului olimpic, cît și campionatului mondial strălucirea cuvenită. Ei sînt convinși că întrecerile fotbalistice din Mexic vor fi puncte de răscruce în istoria fotbalului.

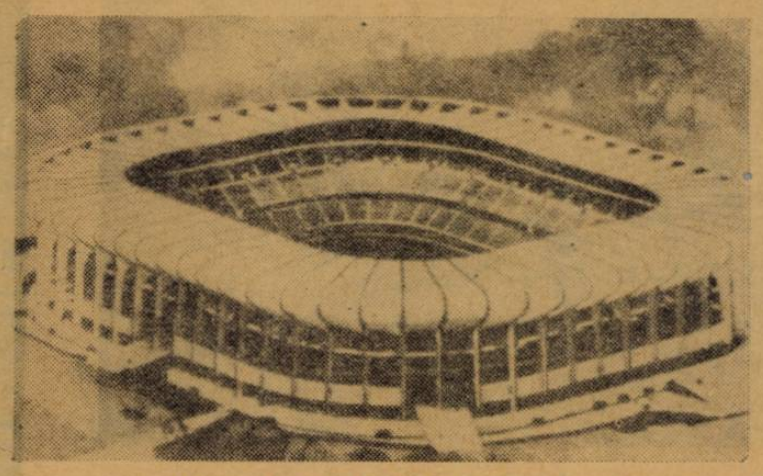

Stadionul „Aztec" din Ciudad de Mexico

Optimismul oficialilor mexicani este justificat și de certitudinea pe care o conferă existența unor baze sportive monumentale, amenajate după ultimul cuvînt al tehnicii. Stadionul **„Aztec"** (110.000 locuri) din Ciudad de Mexico este unul din cele mai moderne din lume. Creatorul său, eminentul arhitect **Pedro Ramirez Vasquez** (actualul președinte al comitetului de organizare a Jocurilor Olimpice), a realizat un stadion care corespunde oricăror exigențe.

Ciudad de Mexico are încă două arene, dar meciurile turneului olimpic și ale campionatului mondial se vor putea desfășura și în orașe de provincie, mai ales că populația lor solicită acest lucru. **Guadalajara, Tampico, Vera Cruz, Leon, Monterry, Puebla** posedă stadioane cu o capacitate între 25.000—60.000 de locuri și un public cunoscător și entuziast.

Cît de popular este fotbalul în Mexic o arată și ultima noastră statistică a jucătorilor : 750.000 de fotbaliști. Echipele **Atlas, Oro, America** sînt între cele mai valoroase din America Latină. Mexicul, care a fost cunoscut pînă acum doar prin isprăvile legendarului său portar **Carbajal,** dorește să joace un rol de prim plan. Pregătirile vor fi organizate cu exigență, 1967 va fi anul testelor decisive. În ianuarie, selecționata Mexicului va primi vizita echipei **Elveției, Suediei** și **Norvegiei,** după care vor urma **„Turneul Hexagonal"** și, în vară, un turneu în **Europa.**

L. ALONSO

Fotbal

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

Redacția și administrația : București, Bd. Mărăști 26, raionul 30 Decembrie

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chiriță, Ștefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Lupaș, Pavel Marcu, Aurel Neagu (redactor șef), **Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teașcă, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu** (redactor-șef adjunct), **Radu Urziceanu** (secretar general de redacție), **Emerich Vagi, Ion Voica, Ion Voinescu.**